

• Snart blev vår blick riktad mot öster, ty en liten svart sky, omkring hälften så stor som en mans hand, visade sig, och vi visste alla, att det var Människosönens tecken. I högtidlig tystnad riktade vi alla blicken på skyn, i det den närmade sig och blev alltjämt ljusare och härligare, till dess den blev till en stor vit sky. Nedtill såg den ut som eld. Över skyn var en regnbåge, och omkring den voro tiotusen änglar, som sjöngo den allra vackraste sång, och ovanpå den satt Människosönen. Hans hår var vitt och lockigt och vilade på hans skuldror, och på hans huvud voro många kronor. Hans fötter liknade eld; i hans högra hand var en skarp lie och i hans vänstra en silverbasun. Hans ögon voro såsom eldslågor, som genomforskade hans barn. Alla ansikten voro bleka, och deras, som Gud hade förkastat, skiftade färg. Vi ropade alla: »Vem skall kunna bestå? Är min klädnad utan fläck?» Änglarna upphörde att sjunga, och under en stund rådde fullständig tystnad, till dess Jesus sade: »De som ha rena händer och rena hjärtan, skola kunna bestå; min nåd är eder nog.» Detta kom våra ansikten att skina, och glädje fyllde allas hjärtan. Änglarna anslogo en högre ton, under det att skyn alltmer närmade sig jorden. •

Nu ljöd Jesu silverbasun, i det han steg ned på skyn, insvept i eldsflammar. Han blickade på de avsomnade heligas gravar, lyfte därpå sina ögon och sina händer mot himmelen och ropade: »Vaknen upp! Vaknen upp! Vaknen upp I, som soven i mullen, och stå upp!» Därpå följde en stark jordbävning. Gravarna öppnades, och de döda stodo upp, iklädda odödlighet. De 144,000 ropade: »Halleluja!» i det de igenkände sina vänner, som döden rövat bort från dem, och i samma ögonblick blevo vi förvandlade och tillsammans med dem bortförda till Herrens möte i luften.

Vi inträdde alla i skyn, och det tog oss sju dagar att stiga upp på glashavet, där Jesus hämtade kronorna och med sin egen högra hand satte dem på våra huvuden. Han gav oss harpor av guld och segerpalmer. Här på glashavet stodo de 144,000 i en fullkomlig fyrkant. Några av dem hade mycket strålande kronor, andras voro mindre strålande. Några kronor tycktes vara tunga av stjärnor, under det att andra endast hade några få stjärnor. Men alla voro fullkomligt nöjda med sin krona. De voro alla iförda en härlig vit dräkt, som räckte från skuldrorna till fötterna. Änglar voro överallt omkring oss, då vi gingo över glashavet upp till stadens port. Jesus upplyfte sin mäktiga, härliga arm, grep tag i pärleporten, svängde den tillbaka på dess skinande gångjärn och sade till oss: »I haven tvagit edra kläder i mitt blod och hållit fast vid min sanning. Träden in!» Vi gingo då alla in och kände, att vi voro fullt berättigade att vara i staden.

080705

ur "Adventbudskapet"
av Ellen White
sid 21-23